Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 759 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekster, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig waren. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 326 853 van 16 mei 2025.

In het kader van haar huidig verzoek vermeldt verzoekster dezelfde feiten als bij haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zij voegt verder nog een overlijdensakte van haar man en zoon, en foto's van haar dorp Jicibow toe. Zij wenst hiermee aan te tonen wat er met haar man en zoon is gebeurd, dat haar dorp is afgebrand, en dat zij afkomstig is van een dorp waar Al Shabaab de macht heeft.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) zij ter staving van dit verzoek dezelfde feiten vermeldt als bij haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zij verwijst naar de problemen die zij kende in haar dorp Jicibow. Zij stelt dat Al Shabaab nog steeds de controle heeft in het dorp. Zij zou niet kunnen terugkeren, haar dorp zou nog steeds onveilig zijn. Haar zes kinderen zouden onmiddellijk na haar vertrek het dorp hebben verlaten en verblijven in Buloburde, bij haar paternale oom en tante. Zij zou ook vrezen gedood te worden omdat zij haar kinderen had meegenomen uit het dorp, Al Shabaab wou haar kinderen rekruteren en zij nam hen mee, Al Shabaab zal haar dan ook vermoorden bij terugkeer. Het gegeven dat zij naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.
(ii) haar verklaring dat haar broer A. M. H., die de Ma'awisley militie steunde, een tweetal maanden geleden neergeschoten werd op zijn landbouwgrond in Jicibow door Al Shabaab, een loutere blote bewering is die zij niet aan de hand van enige feiten of elementen heeft gestaafd.
(iii) wat betreft het overlijdenscertificaat, er kan worden opgemerkt dat zij dit document reeds in het kader van haar vorige beroepsprocedure bij de Raad wist neer te leggen en toen werd beoordeeld.
(iv) wat betreft de foto's, naar haar mening van haar dorp Jicibow dat volledig afgebrand zou zijn, en zij met deze foto's zou willen aantonen dat zij afkomstig zou zijn uit het dorp waar Al Shabaab aan de macht zou zijn, er kan worden opgemerkt dat deze vage en onduidelijke foto's van eender welk dorp zouden kunnen zijn, noch dat deze foto's haar persoonlijke problemen met Al Shabaab zouden weten aan te tonen, gelet op haar eerdere veelvuldige incoherente verklaringen in dit kader.
(v) er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar de regio Hiraan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen

aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van haar huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal haar verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

8. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt om met name uitgebreid te kunnen vertellen over de nieuwe elementen en de actuele problematiek, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. De Raad merkt op dat verzoekster een overlijdensakte (met een Engelse vertaling) met referentie DGHSH/XGDBB/216/2024 van 14 december 2024 van haar man en haar zoon heeft voorgelegd tijdens de beroepsprocedure bij de Raad in het kader van haar eerste verzoek en wijst op hetgeen dienaangaande werd vastgesteld in het arrest nr. 326 853 van 16 mei 2025:
"Wat betreft het overlijdenscertificaat dat verzoekster neerlegt wijst de Raad erop dat het vermeldt dat de getuigen, verzoeksters familieleden, door de administratie van Buloburte District werden ontvangen op 14 december 2024, meer dan een jaar nadat verzoekster haar asielaanvraag indiende. Dat verzoekster deze

documenten thans slechts in deze fase van de asielprocedure aanvraagt en neerlegt, zonder een verklaring te bieden waarom zij deze stukken nu pas kan voorleggen, is dan ook geheel niet aannemelijk en doet, gelet op het gesolliciteerde karakter, afbreuk aan de bewijswaarde van het neergelegde document. De Raad benadrukt dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.
De Raad stelt dan ook vast dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, nu deze wordt bijgebracht na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verder kunnen documenten slechts een begin van bewijs zijn indien ze worden ondersteund door andere deugdelijke documenten en/of geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hoger reeds gesteld zijn verzoeksters verklaringen dermate incoherent dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas. Bovenal wordt het overlijden van haar echtgenoot en zoon gesitueerd op 28 september 2022. Dit is niet in overeenstemming met verzoeksters verklaringen bij aanvang van de procedure, waar zij op 11 augustus 2023 tot tweemaal toe aangaf dat haar echtgenoot 9 maanden geleden werd vermoord, wat niet overeenkomt met de periode van eind september 2022 (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 7-8). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 oktober 2024 situeert verzoekster het incident waarbij haar echtgenoot en zoon omkwamen, drie à vier jaar geleden (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10), wat evenmin chronologisch rijmt met een incident in 2022.".

In het kader van haar huidig verzoek heeft verzoekster nogmaals een overlijdensakte (met een Engelse vertaling) met dezelfde referentie DGHSH/XGDBB/216/2024 van 14 december 2024 voorgelegd.

De Raad merkt op dat van verzoekster redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij weet welke documenten zij reeds (vroeger) heeft voorgelegd om haar verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. In casu is dit niet het geval. Verzoekster heeft de overlijdensakte van haar man en haar zoon reeds gevoegd aan het verzoekschrift van 23 december 2024 dewelke zij heeft ingediend bij het instellen van haar beroep bij de Raad tegen de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van haar eerste verzoek. In haar huidig verzoek antwoordt verzoekster op de vraag bij de DVZ "Hoe heb je deze documenten verkregen?" als volgt "Iemand die naar Somalië is gegaan, heeft de documenten aan mij gegeven. Een Somalische man die in België woont en op vakantie is gegaan naar Somalië, heeft de documenten van mijn familie gekregen en naar mij gebracht. Ik ken zijn naam niet. Ik kreeg de documenten in augustus 2025." (verklaring volgend verzoek, punt 19).

De Raad merkt verder op dat er duidelijke (vormelijke) verschillen waar te nemen zijn tussen de overlijdensaktes voorgelegd in het kader van haar eerste en tweede verzoek ondanks de vaststelling dat beide overlijdensaktes dezelfde referentie (DGHSH/XGDBB/216/2024) hebben en op dezelfde datum zijn opgesteld (14 december 2024), met name o.a. de hoofding van de beide overlijdensaktes bevat niet volledig dezelfde tekst, de stempels op beide overlijdensaktes staan op een verschillende plaats en hebben niet volledig dezelfde vorm, op beide overlijdensaktes worden sommige woorden niet volledig hetzelfde geschreven, op beide overlijdensaktes staan niet overal dezelfde leestekens, en de lay-out is op beide overlijdensaktes ook niet hetzelfde. Bijgevolg doen deze vaststellingen verder afbreuk aan de bewijswaarde van deze overlijdensaktes.
Door louter algemeen op te merken dat, zonder bijkomende uitleg te geven, verweerder geen rekening heeft gehouden met de diaspora-context en de moeilijkheid om enigszins Somalische documenten te bekomen, en haar verklaringen te herhalen, brengt zij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

10. De Raad wijst verder op de volgende vaststelling uit de bestreden beslissing: "Uw broer A. M. H. werd vermoord op zijn landbouwgrond in Jicibow, door al shabaab, hij werd doodgeschoten, dit gebeurde zo een tweetal maanden geleden. Uw broer steunde de Ma'awisley militie, al shabaab had een vermoeden dat hij tot de militie behoorde. U vernam dit nieuws via uw zoon A..Dit is echter een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd.". Door louter haar vrees en haar verklaringen dienaangaande te herhalen, werpt zij geen ander licht op het voorgaande.

11. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar de regio Hiraan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund.

De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er voor verzoekster omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

12. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 3 juni 2026 staat het volgende vermeld:

"*Tolk 1853 staat onder eed en tolkt Somalisch – Nederlands.*
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster is het er niet mee eens dat zij geen nieuwe elementen zou hebben bijgebracht die de kans op bescherming vergroten. Zij heeft dienstige getuigenissen bijgebracht, maar deze worden op een stereotiepe wijze aan de kant geschoven omdat zij een gesolliciteerd karakter zouden hebben, wat niet kan volstaan als motivering. Verzoekster wijst erop dat het bijbrengen van getuigenissen voor haar de enige mogelijkheid vormt om haar herkomst te bewijzen en de bijgebrachte documenten werden niet eens onderzocht maar zonder meer afgewezen. Verzoekster werd ten tijde van haar eerste beschermingsverzoek verweten dat zij geen bewijzen had bijgebracht en nu zij dit naar aanleiding van het thans voorliggende tweede verzoek wel doet, worden deze opzij geschoven aan de hand van een stereotiepe motivering. Verweerder gaat zonder meer door in het negatief oordeel dat hij zich naar aanleiding van haar eerste beschermingsverzoek heeft gevormd, maar de nieuw bijgebrachte elementen behoeven integendeel "een deftige analyse". Gevraagd of zij nog iets wil toevoegen, antwoordt verzoekster dat zij "gewoon" een beschermingsstatuut wil. Zij wijst erop dat zij ziek is en daarvoor wordt verzorgd."

6. Verzoekster brengt, met voormeld algemeen betoog ter terechtzitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 maart 2026.

7. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit geheel na. Ze beperkt zich tot een vaag en algemeen betoog dat bovendien niet concreet op de gronden van de beschikking lijkt te zijn gericht, minstens doet ze er met haar zeer algemene opmerkingen geen afbreuk eraan.

Waar verzoekster aanvoert dat ze dienstige getuigenissen heeft bijgebracht, maar dat deze op een stereotiepe wijze aan de kant worden geschoven omdat zij een gesolliciteerd karakter zouden hebben, en dit niet kan volstaan als motivering, wijst de Raad erop dat verzoekster in het kader van haar huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming geen getuigenissen neerlegt, maar wel een overlijdensakte van haar man en zoon en foto's van haar dorp Jicibow. Getuigenissen als dusdanig legt ze niet neer, wat het dus opmerkelijk en bevreemdend maakt dat ze hiervan gewag maakt.

In zoverre de algemene kritiek ter zitting toch zou zijn gericht op de beoordeling van de bij huidig volgend verzoek neergelegde documenten, ontkracht of weerlegt verzoekster hiermee geenszins de over die stukken gedane concrete vaststellingen. Zo betwist ze niet dat ze bij haar vorig, eerste beschermingsverzoek reeds een overlijdensakte met precies dezelfde referentie neerlegde, stuk waarover de Raad zich dus al eens heeft gebogen en uitgesproken en waarvan de beoordeling definitief is. Haar kritiek als zouden die stukken zonder onderzoek zonder meer worden opzijgeschoven, mist bovendien feitelijke grondslag en ernst, waarvoor kan worden verwezen naar de vaststellingen omtrent die stukken in de beschikking en de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hiermee wel degelijk rekening wordt gehouden en op wordt ingegaan en deze aan een vormelijk en inhoudelijk onderzoek werden onderworpen. Het betreft bijgevolg geenszins een ernstige, maar gratuite kritiek. Verzoekster laat hoe dan ook na met concrete en valabele argumenten de gedane vaststellingen inzake de bij huidig volgend beschermingsverzoek aangebrachte documenten in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast acht de Raad het uitermate bevreemdend dat verzoekster op zitting laat gelden dat het bijbrengen van getuigenissen voor haar de enige mogelijkheid vormt om haar herkomst te bewijzen. Immers, verzoeksters herkomst werd doorheen haar twee beschermingsverzoeken niet in twijfel getrokken. Door zulke kritiek aan te voeren, geeft verzoekster blijk de inhoud van de in het kader van haar beschermingsverzoeken gedane beoordelingen niet te kennen, wat geenszins ernstig is. Wanneer men zoals in casu vraagt om te worden gehoord, kan en mag ten zeerste worden verwacht dat men niet alleen de inhoud kent van de beschikking naar aanleiding waarvan men overeenkomstig (oud) artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet verzoekt te worden gehoord, maar ook van de beslissingen die eerder in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming werden genomen. Dat dit hier niet het geval is, zoals blijkt uit de uitleg van verzoekster en haar advocaat ter zitting, is niet ernstig.

Waar verzoekster op zitting opmerkt dat ze ziek is en daarvoor wordt verzorgd, legt ze hiervan geen bewijs neer en ze betrekt dit hoe dan ook niet op de beschikking van 10 maart 2026. Met een dergelijk algemene opmerking werpt ze geen ander licht op de gronden van die beschikking. Ook bij haar eerdere beroepsprocedure bij de Raad maakte ze al eens algemeen melding van het feit ziek te zijn, dit zonder meer en zonder hieraan een nood aan internationale bescherming te verbinden, zoals hier opnieuw het geval is.

Verzoekster beperkt zich voor het overige tot nog enkele zeer algemene maar niets- of weinigzeggende opmerkingen en beschouwingen, zoals waar ze stelt dat waar bij haar vorig beschermingsverzoek haar werd verweten geen bewijzen te hebben bijgebracht ze dat nu wel doet maar deze opzij worden geschoven aan de hand van stereotiepe motivering, terwijl deze een deftige analyse behoeven. Dit is algemene kritiek die ze evenwel niet in het minst concreet op de inhoudelijke vaststellingen van voormelde beschikking betrekt. Dit vormt geen dienstige repliek en hiermee wordt bijgevolg geen afbreuk gedaan aan de gronden van de beschikking.

Waar zij nog aangeeft dat zij *"gewoon"* een beschermingsstatuut wil, wordt erop gewezen dat het verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek(en) toekomt een nood aan internationale bescherming aan te tonen, waartoe ze evenwel in gebreke blijft.

Bijgevolg brengt verzoekster, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO